

Rep.Nr.

2012 / 185

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 16 JANUARI 2012.

5DE KAMER

Arbeidsongeval
Op tegenspraak
Heropening der debatten

In de zaak:

**DE LANDSBOND DER CHRISTELIJKE
MUTUALITEITEN**, met maatschappelijke
zetel gevestigd te 1031 BRUSSEL,
Haachtsesteenweg 579 PB 40.

Appellant, vertegenwoordigd door Mr. V.
BECKERS loco Mrs V. & O. VAN OBBERGHEN,
advocaat te Vilvoorde.

Tegen:

HET FONDS VOOR ARBEIDSONGEVALLEN, met
zetel gevestigd te 1050 BRUSSEL,
Troonstraat 100.

Geïntimeerde, vertegenwoordigd door Mr.
A. CROONENBERGHS loco Mr L. VERSLUYS,
advocaat te Leuven.

★

★

★

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit :

Gelet op de stukken van de rechtspleging, meer bepaald:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het vonnis gewezen op tegenspraak door de Arbeidsrechtbank van Brussel op 30 september 2010;
- het verzoekschrift in hoger beroep ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 10 februari 2011;
- de conclusies en syntheseconclusies van de partijen;

Gelet op de neergelegde stukken van de partijen.

Gehoord de partijen in hun middelen en verdediging ter openbare terechtzitting van 21 november 2011 waarna de debatten gesloten werden en de zaak in beraad werd genomen.

★

★

★

I. FEITEN

De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten (hierna genoemd LCM) is de mutualiteit van de heer Maeyens, die op 13 juni 1977 het slachtoffer werd van een arbeidsongeval en aan wie de LCM provisionele tussenkomsten verrichte.

De LCM verhaalde deze tussenkomsten op het Fonds voor Arbeidsongevallen (hierna genoemd FAO) door het overmaken van de uitgavenstaten 2 tot 6 in de periode van 19 april 2001 tot 6 maart 2003. Het staat niet ter discussie dat de bedragen van deze uitgavenstaten werden voldaan, met uitzondering van de op uitgavenstaat nr. 6 vermelde wettelijke intrest.

Met brief van 20 november 2003 meldde het FAO aan de LCM dat een bedrag van 178,81 EUR aan intrest zou worden gestort, voor de intrest van 12 maart 2003 (datum ontvangst van de uitgavenstaat voor een bedrag van 31.078,92 EUR) tot 10 april 2003 (betaling door het FAO).

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met inleidende dagvaarding van 6 april 2005 vorderde de LCM voor de Arbeidsrechtbank van Brussel betaling door het FAO van 1.045,59 EUR intrest, te vermeerderen met de gerechtelijke intrest en met de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding. De LCM vorderde tevens de voorlopige uitvoerbaarheid van het vonnis zonder enige reserve.

b.-

Met vonnis van 30 september 2010 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk doch ongegrond. Zij veroordeelde de LCM tot de kosten van het geding.

c.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

d.-

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 10 februari 2011, tekende de LCM hoger beroep aan tegen dit vonnis. Hij vorderde dat het arbeidshof dit vonnis zou hervormen en zijn oorspronkelijke vordering gegrond zou verklaren, met verwijzing van het FAO in de kosten van beide aanleggen.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

IV. BEOORDELING

1. Artikel 42 derde lid van de Arbeidsongevallenwet Private Sector

a.-

Artikel 42 derde lid van de Arbeidsongevallenwet Private Sector, in de versie voorafgaand aan de wijziging door artikel 61 van de Wet van 18 juni 2008, bepaalt dat op de in deze wet bepaalde uitkeringen van rechtswege intrest verschuldigd is vanaf het ogenblik waarop zij eisbaar worden.

Ten onrechte argumenteert het FAO dat de door de verzekeringsinstelling betaalde vergoedingen van medische, farmaceutische, heelkundige en verplegingskosten geen uitkeringen in de zin van artikel 42 derde lid van de Arbeidsongevallenwet

Private Sector zijn, zodat slechts moratoire intrest verschuldigd is vanaf de ingebrekestelling.

Met de term 'uitkeringen' heeft de wetgever in deze bepaling bedoeld de wetgever alle bedragen die krachtens de Arbeidsongevallenwet Private Sector verschuldigd zijn, ongeacht de schuldenaar ervan.

Bijgevolg is deze intrest ook van rechtswege verschuldigd op de in artikel 41 tweede lid van de Arbeidsongevallenwet Private Sector door de verzekeringsinstelling betaalde vergoedingen van medische, farmaceutische, heelkundige en verplegingskosten vanaf de betaling ervan, wanneer deze verzekeringsinstelling van de wetsverzekeraar of desgevallend van het FAO de terugbetaling vordert van deze vergoedingen.

(vgl. Cass. 19 februari 2007, S.06.0003.N)

Het is dan ook terecht dat de LCM betaling vordert van de intrest op de door haar betaalde medische, farmaceutische, heelkundige en verplegingskosten vanaf de betaling ervan.

b.-

Ten onrechte verwijst het FAO naar de parlementaire voorbereiding van de desbetreffende bepaling, de aanbeveling van de Raad van State en de bedoeling van de wetgever, om haar stelling te ondersteunen dat de door de LCM gedane uitgaven geen uitkeringen zijn in de zin van artikel 42 derde lid van de Arbeidsongevallenwet.

De parlementaire voorbereiding van een wet niet kan worden aangevoerd tegen de klare en duidelijke tekst ervan.

(Cass. 21 februari 1967, Arr. Cass. 1966-67, 789 ; Cass. 22 december 1994, Arr. Cass. 1994, 1149; Cass. 30 juni 2006, C.050117.F)

c.-

De bepaling van artikel 42 derde lid van de Arbeidsongevallenwet Private Sector is een afwijking op artikel 1153 BW.

Naar het oordeel van het arbeidshof geldt dit niet enkel voor het bepaalde in artikel 1153 derde BW, doch voor de volledige bepaling van artikel 1153 BW.

Het feit dat de door de LCM gedane uitgaven uitkeringen zijn in de zin van artikel 42 derde lid

van de Arbeidsongevallenwet Private Sector, maakt dat de intrest van rechtswege verschuldigd is vanaf het ogenblik van eisbaarheid ervan. De omstandigheid dat de intrest van rechtswege eisbaar is, sluit de toepassing van artikel 1153 BW in zijn geheel uit.

Als lex specialis staat artikel 42 derde lid van de Arbeidsongevallenwet Private Sector de toepassing van artikel 1153BW als lex generalis in de weg.

De argumenten van het FAO die steunen op artikel 1153 BW en bij uitbreiding op de artikelen 1146 en 1147 BW, dienen bijgevolg als niet ter zake te worden afgewezen.

d.-

Ten onrechte meent het FAO een argument te kunnen putten uit de tekst van artikel 42 derde lid van de Arbeidsongevallenwet Private Sector, dat thans bepaalt dat op de in dit artikel bedoelde uitkeringen van rechtswege intrest verschuldigd is vanaf het ogenblik waarop zij eisbaar worden.

Volgens de uitdrukkelijke overgangsbepaling van artikel 62 tweede lid van de Wet van 8 juni 2008, is de nieuwe bepaling van toepassing op arbeidsongevallen overkomen vanaf 16 juni 2008, zodat met deze nieuwe bepaling geen rekening kan worden gehouden bij de oplossing van dit geschil, dat betrekking heeft op een arbeidsongeval overkomen op 13 juni 1977.

2. De eigen nalatigheid van de LCM

Het FAO verwijt aan de LCM op de eerste plaats dat het FAO laattijdig op de hoogte werd gesteld van de vraag tot terugbetaling van de medische kosten op grond van de uitgavenstaten, en op de tweede plaats dat de LCM in de procedure voor de arbeidsrechtbank onvoldoende diligent zou zijn opgetreden.

Met betrekking tot de termijn die de LCM heeft laten verlopen alvorens bij het FAO betaling te vragen, moet worden vastgesteld dat geen wettelijke bepaling aan de LCM de verplichting oplegt om binnen een bepaalde termijn bij de wetsverzekeraar of het FAO terugbetaling te vorderen van de door LCM verrichte uitgaven.

Mogelijk rust op de LCM de verplichting dit te doen binnen een redelijke termijn, doch naar het oordeel van het arbeidshof heeft de LCM wel degelijk binnen

een redelijke termijn de uitgavenstaten aan het FAO overgemaakt.

Met betrekking tot de beweerde inertie van de LCM in de procedure voor de arbeidsrechtbank is het arbeidshof eveneens van oordeel dat de termijn tussen de inleidende dagvaarding en de eerste conclusie van de LCM niet onredelijk is.

Dit geldt des te meer wanneer rekening wordt gehouden met het feit dat het Gerechtelijk Wetboek aan het FAO de mogelijkheid biedt om ook als verweerder de betwisting te activeren indien het van oordeel was dat de LCM onvoldoende diligent was opgetreden.

3. Gedeeltelijke verjaring

a.-

Artikel 69 eerste lid van de Arbeidsongevallenwet Private Sector bepaalt dat de rechtsvordering tot betaling van de vergoedingen verjaart na drie jaar.

De verjaringstermijn van de vordering tot betaling van de medische kosten die zijn gemaakt een arbeidsongeval, begint te lopen vanaf het ogenblik waarop de kosten zijn gemaakt.

(vgl. Cass. 18 junu 2001, Arr. Cass. 2001, 1212)

De vordering tot betaling van arbeidsongevallenvergoedingen kan ook door derden worden ingesteld. Inderdaad bepaalt artikel 41 van de Arbeidsongevallenwet Private Sector dat de medische vergoedingen betaald worden aan degene die de kosten heeft gedragen, en kent artikel 73 van dezelfde wet aan degene die dergelijke kosten heeft gedragen een rechtstreekse vordering toe tegen het FAO of de wetsverzekeraar.

(vgl. V. Vervliet, Verjaring: arbeidsongevallen particuliere sector, in A. Van Regenmortel, R. Janvier, V. Vervliet, Actuele problemen van het sociaalzekerheidsrecht. Verjaring en sociale zekerheid, Die Keure, Brugge 2011, 223, nr. 20)

De vordering in verband met de medische kosten verschilt niet van de vorderingen die in het algemeen door artikel 69 van de Arbeidsongevallenwet Private Sector en verjaart dan ook gewoon volgens het regime van voornoemd artikel 69.

(vgl. Arbh. Brussel 12 maart 2001, De Verz. 2001, 324, noot P. Moreau)

b.-

Hetzelfde geldt voor de aan de vordering tot terugbetaling van de medische kosten verbonden intrest.

Ten onrechte stelt de LCM in dit verband dat de verjaringstermijn voor de vordering van de intrest begint te lopen vanaf de datum van betaling van de hoofdsom. Inderdaad kan de LCM niet tezelfdertijd argumenteren dat de intrest op de medische kosten met toepassing van artikel 42 derde lid van de Arbeidsongevallenwet Private Sector van rechtswege eisbaar wordt op het ogenblik dat LCM deze kosten heeft gedragen, doch dat de verjaringstermijn voor de vordering van de intrest pas begint te lopen op het ogenblik dat de hoofdsom wordt betaald.

c.-

Het FAO concludeert terecht tot de verjaring van de vorderingen die betrekking hebben op de uitgavenstaten 2 en 3. Inderdaad dateren deze van 12 juli 2001 en 14 maart 2002, die is meer dan drie jaar voor de datum van dagvaarding van 6 april 2005.

Even terecht merkt het FAO op dat de LCM niet het bewijs levert van de tijdige stuiting van de verjaring, en dat de verjaring alleszins niet wordt gestuit door een gewone brief.

4. De berekening van de gevorderde intrest

Terecht merkt het FAO dat de intrestberekening van de LCM volstrekt onduidelijk is.

In het bijzonder sluit het arbeidshof zich aan de stelling van het FAO dat de door de LCM gehanteerde methode van de gemiddelde betalingsdatum geen rechtsgrond heeft.

Inderdaad laat artikel 42 derde lid van de Arbeidsongevallenwet Private Sector enkel toe de intrest te berekenen vanaf de datum van eisbaarheid van de betaalde vergoedingen, en niet van een gemiddelde betalingsdatum.

De debatten dienen dan ook te worden heropend teneinde de LCM toe te laten een correcte becijfering te maken van de verschuldigde intrest.

5. Kapitalisatie van de intrest

Ter zake moet worden vastgesteld dat de LCM thans geen kapitalisatie van intrest meer vordert.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond;

Vernietigt het bestreden vonnis;

Verklaart de vordering in de mate dat zij betrekking heeft op de uitgavenstaten nr. 2 en nr. 3 ontvankelijk doch ongegrond wegens verjaring;

Stelt vast dat LCM zijn vordering tot kapitalisatie van de intrest niet langer handhaaft;

Alvorens verder recht te doen over de verdere vordering, heropent de debatten teneinde de LCM toe te laten een correcte becijfering te maken van de haar verschuldigde intrest, rekening houdend met de correcte wettelijke intrestvoet en met het beginsel dat de intrest becijferd moet worden vanaf het ogenblik van de eisbaarheid van de overeenstemmende vergoedingen;

Zegt dat de LCM zijn standpunt ter zake dient uiteen te zetten onder de vorm van een conclusie, die uiterlijk op 30 maart 2012 dient neergelegd te worden ter griffie van het arbeidshof en medegedeeld aan de raadsman van het FAO;

Zegt dat het FAO zijn standpunt ter zake dient uiteen te zetten onder de vorm van een conclusie, die uiterlijk op 31 mei 2012 dient neergelegd te worden ter griffie van het arbeidshof en medegedeeld aan de raadsman van de LCM;

Zegt dat partijen hieromtrent zullen worden gehoord op de openbare terechtzitting van de 5de Kamer van **25 juni 2012 te 14 uur**, in de zaal 0.6, Poelaertplein 3 te 1000 Brussel;

Houdt de beslissing betreffende de kosten aan.

Aldus gewezen door de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel en ondertekend door :

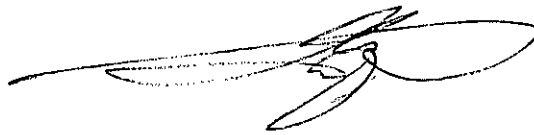
Mr. D. RYCKX: Raadsheer,

E. MAGNUS: Raadsheer in Sociale Zaken als werkgever,

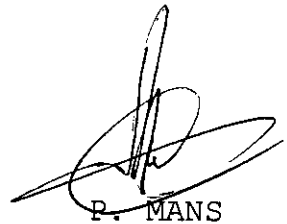
P. MANS : Raadsheer in Sociale Zaken als werknemer-arbeider,

En bijgestaan door :

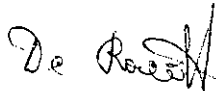
D. DE RAEDT: Griffier,

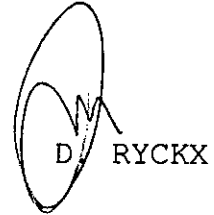
E. MAGNUS

P. MANS

D. DE RAEDT

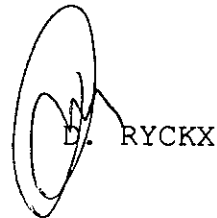

D. RYCKX

En uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel op 16 januari 2012 door de heer D. RYCKX, Raadsheer, en bijgestaan door D. DE RAEDT, Griffier,

D. DE RAEDT

D. RYCKX

